

15 Φεβρουαρίου 2021

«Πέτρος, ο καστανάς»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Πραγματική ιστορία από τον φίλο, Γεράσιμο:

Ήταν παραμονές Χριστουγέννων· Δεκέμβρης του 2000, στα πολύφωτα βόρεια προάστια της Αττικής.

Για πολλά χρόνια έβλεπα τον συμπαθή καστανά που στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου, ψήνοντας κάστανα τις κρύες μέρες και νύχτες τού χειμώνα και καλαμπόκια τις καλοκαιρινές βραδιές.

Πλησίασα ν' αγοράσω κάστανα για τη συχωρεμένη τη γιαγιά μου, τη Στυλιανή, που τόσο αγαπούσα.

Καθώς ο ηλικιωμένος καστανάς γέμιζε ένα χάρτινο σακουλάκι με φρεσκοψημένα αχνιστά κάστανα, παρατήρησα τον μικρό Σταυρό που είχε πρόχειρα ζωγραφίσει με στυλό μπροστά στο καπέλο του.

Ίσως γιατί η ματιά μου ήταν επίμονη, ίσως γιατί ο Κύριος τον «ανάγκασε», ο καστανάς πρόσεξε, ότι η ματιά μου στάθηκε στον Σταυρό, και με κοίταξε βαθιά δίνοντάς μου το παραγεμισμένο σακουλάκι με τα κάστανα. Φεύγοντας, πρόλαβα κι είδα ένα δάκρυ, να κυλάει από την άκρη του ματιού του. Κοντοστάθηκα αμήχανα, νιώθοντας, ότι το βλέμμα μου ήταν η αφορμή. Γρήγορα, το δάκρυ έγινε κλάμα και το κλάμα λυγμός.

Έμεινα αποσβολωμένος. Συγκλονιστικό το θέαμα ενός γέροντα που κλαίει. Περαιστικοί βλέποντας τη σκηνή πλησίασαν κι όλοι μαζί προσπαθήσαμε να

συνεφέρουμε τον γερο-καστανά, ο οποίος δεν μπορούσε να σταματήσει το κλάμα. Βρέθηκα να κάθομαι μουδιασμένος και σιωπηλός δίπλα του, κάτω από έναν γερο-πλάτανο.

Εκεί ο καστανάς άρχισε γενναιόδωρα, να μού εξιστορεί τη ζωή του και ουσιαστικά να εξομολογείται:

«Εμένα, που με βλέπεις, παιδί μου, είμαι ο χειρότερος άνθρωπος τού κόσμου. Ναι. Ναι. Μη σου φαίνεται περίεργο. Είμαι ο χειρότερος άνθρωπος στον κόσμο. Έχω κάνει πάρα πολύ άσχημα πράγματα. Έκλεβα· έκλεβα τα παγκάρια των εκκλησιών, τα λάδια τους, τις άγιες εικόνες, μα πρωτίστως ...βλαστημούσα. Έβριζα τον Κύριο Ιησού Χριστό· έβριζα τη Μητέρα Του· έβριζα τούς Αγίους. Δεν είχα ούτε ιερό, ούτε όσιο.

Ένα πρωινό, παιδί μου, όμως, εκεί που καθόμουν στο σπίτι μου, ούτε ξαπλωμένος, ούτε σε κατάσταση ύπνου, φάνηκαν δυο ασπροφορεμένοι. Ήταν Άγγελοι, αλλά που να το καταλάβω εγώ...

Μού είπαν: «Έλα, Πέτρε· σε ζητούν». Και χωρίς να το σκεφτώ ξεκίνησα. Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε· εγώ μπροστά και αυτοί ακολουθούσαν. Προχωρούσαμε, προχωρούσαμε, ώσπου ένιωσα, ότι φτάσαμε στο τέρμα παιδί μου. Ναι· υπάρχει τέρμα. Δεν ξέρω· τρίτο, τέταρτο ουρανό το λένε, μα υπάρχει τέρμα.

Το ένιωσα.

Δεξιά άκουγα φωνές, κλάματα, οδυρμό. Έστριψα προς τα 'κεί. Οι Άγγελοι με εμπόδισαν: «Δεν είναι αυτός ο προορισμός μας».

Συνέχισα να υπακούω και προχώρησα προς τα αριστερά, όπου επικρατούσε ησυχία. Εμφανίστηκε μπροστά μου ένα φωτεινό κτήριο, σαν την Ακρόπολη, έντονα λαμπερό. Μπήκαμε μέσα και 'κεί είδα μια μεγάλη Τράπεζα (=τραπέζι), ολοφώτεινη κι αυτή· και μπροστά της έναν λαμπερό Θρόνο. Όλα άστραφταν.

-«Προσκύνησε», μου είπαν επιτακτικά οι ασπροφορεμένοι.

-«Ποιον να προσκυνήσω;», αποκρίθηκα.

-«Προσκύνησε», επανέλαβαν.

-«Μα ποιον να προσκυνήσω; δεν είναι κανείς εδώ», απόρησα.

-«Τελευταία σου ευκαιρία, Πέτρε. Προσκύνησε», επανέλαβαν έντονα αυτή τη φορά.

Νιώθοντας, ότι αυτή ήταν όντως η τελευταία μου ευκαιρία, γονάτισα και

προσκύνησα μέχρι κάτω.

Όταν σήκωσα το κεφάλι μου, ποιον λες, παιδί μου, ότι είδα, ποιον; είπε ο γέροντας και ξέσπασε σε λυγμούς...

Είδα Αυτόν, που έκλεβα τόσο καιρό· Αυτόν, που ήταν ζωγραφισμένος στις εικόνες· Αυτόν, που βλαστημούσα... Ναι, παιδί μου, Αυτόν...

Η όψη Του είναι τρομερή. Δεν μπορείς να Τον κοιτάξεις. Δεν μπορείς...

-«Πέτρε, εδώ που μπήκες, κοίταξες τι έγραφε στην πόρτα;» με ρώτησε ο Κύριος με δυνατή φωνή, που αντηχούσε στα βάθη της καρδιάς μου.

-«Όχι, Κύριε», είπα τρέμοντας.

-«Πήγαινε, Πέτρε, κοίταξε τι ακριβώς γράφει πάνω από την πόρτα κι έλα πάλι εδώ».

Πήγα, και είδα τι έγραφε «Ουαί εκ Θεού· Ουαί εκ Θεού· Ουαί εκ Θεού». Ξαναμπήκα κι έφτασα πάλι μπροστά στον Θρόνο.

-«Είδα, Κύριε», είπα σαστισμένος και με αγωνία.

-«Πέτρε, γνωρίζω όλα, όσα έχεις κάνει. Ένα θέλω μόνο να σε ρωτήσω: Γιατί βρίζεις τη Μητέρα Μου;».

Πάγωσα. Δεν μπορούσα να σταθώ. Δε με χωρούσε ο τόπος. Ήθελα να χαθώ. Δεν άντεχα την ερώτηση μήτε την απάντηση, αν και ήταν τόσο απλή: «Δεν έχω λόγο, που τη βρίζω. Δεν μου 'κανε κάτι». Πώς όμως μπορούσα να την ξεστομίσω σ' Αυτόν που τα γνωρίζει όλα...;

Ήθελα πραγματικά να ανοίξει η γη ... -μα ποια γη; Δεν ήμουν πλέον στη γη...

Ο Κύριος συνέχισε:

«Πέτρε, την ώρα που εσύ την έβριζες κι έκανες όλα αυτά τα αίσχη, η Παναγία Μητέρα Μου, ήταν γονατιστή μπροστά Μου και προσευχόταν για 'σένα· ειδικά για 'σένα, Πέτρε. Καταλαβαίνεις;

Ένας μόνο τρόπος υπάρχει για να εξιλεωθείς για όλα όσα έπραξες. Θα επιστρέψεις πίσω στην καθημερινότητά σου και θα δουλεύεις κάθε μέρα· απαρέγκλιτα κάθε μέρα του χρόνου.

Για 'σένα δε θα υπάρχουν γιορτές και σχόλες. Τις Κυριακές και τις γιορτές θα

πηγαίνεις πρώτα στην εκκλησία και μετά θα δουλεύεις. Και πρόσεξε· δε θα λείψεις ούτε μια μέρα» είπε και μου επέτρεψε να γυρίσω πίσω.

Έτσι κι έγινε, παιδί μου. Σαράντα χρόνια τώρα δουλεύω κάθε μέρα· το χειμώνα κάστανα και το καλοκαίρι καλαμπόκια. Πρώτα λειτουργία την Κυριακή και τις γιορτές και μετά πάλι στη δουλειά.

Δε με πειράζει, αρκεί που κάνω αυτό που μου ζήτησε ο Κύριος. Κι αν με ρωτάς, ναι, είναι πολύ δύσκολο. Κυρίως γιατί μου παραπονιέται η γυναίκα μου που δεν την πάω διακοπές:

«Κι εγώ άνθρωπος είμαι», μου λέει. Και η κόρη μου επίσης:

«Γιατί μπαμπά δεν με πας καμιά βόλτα; Μια φορά διακοπές δεν έχουμε πάει μαζί κάπου, να κάνουμε ένα μπάνιο...».

Μα, μπορώ, παιδί μου, να σταματήσω, να δουλεύω; Μπορώ, παιδί μου, να παρακούσω τον Κύριο; Μήτε μπορώ μήτε θέλω. Ποτέ δε θα το κάνω. Γι' αυτό με βλέπεις εδώ, παιδί μου, κάθε μέρα, τόσα χρόνια...

Όσα ακούς, ισχύουν.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος τής δόξης! Και είναι φοβερός στην όψη. Είναι πρωτίστως όμως Θεός αγάπης. Αγάπης ακόμη και προς εμένα τον αμαρτωλό, τον χειρότερο άνθρωπο τού κόσμου...

Είδα μόνο μία φορά ξανά τον μπαρμπα-Πέτρο, τον καστανά. Αργότερα έμαθα ότι κοιμήθηκε.

Σίγουρα βρίσκεται πλέον κοντά στον κοινό Κύριό μας· Αυτόν, που τον συγχώρησε, εισακούοντας την γλυκύτατη Μητέρα Του, και που τον χειραγώγησε στη μετάνοια, χαρίζοντάς του το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο των δώρων...την αιώνια ζωή!

Μακάρι όλοι να έχουμε τη μετάνοιά του...

Γεράσιμος Μ. Φωκάς